

РЕШЕНИЕ

№ 1616

гр. Русе, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, V ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Т. Илиева

при участието на секретаря Миглена Ц. Кънева
като разгледа докладваното от Татяна Т. Илиева Гражданско дело № 20234520103229 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл.45 от ЗЗД.

Ищцата Р. Р. Р. твърди, че с влязло в сила на 02.02.2023 г. решение по гр.д.№ 3421/2015 г. по описа на РС-Русе била осъдена да заплати на ответника 732.77 лв. разноски в производствата пред ОС-Русе и ВКС. На 23.02.2023 г. ответникът се снабдил с изпълнителен лист и на същата дата образувал изп. дело № 145/2023 г. по описа на ЧСИ В. Николов. На 01.03.2023 г. на ищцата била връчена покана за доброволно изпълнение на горната сума и на още 621.35 лв. разноски по изпълнителното производство. Според ищцата ответникът недобросъвестно се е снабдил с изп. лист и е образувал изп. дело, тъй като още на 21.02.2023 г. Р. Р. заплатила дължимите разноски на ответника по гр.д.№ 3421/2015 г. на РС-Русе по банковата му сметка в „Банка ДСК“.

С цел защита интересите си по изп.дело, ищцата упълномощила адвокат, за което реализирала разход във вид на заплатено адвокатско възнаграждение от 200 лв.

На 08.03.2023 г. тя представила по изп.дело доказателства за плащане на дълга, предхождащо образуване на делото и с постановление от същата дата ЧСИ прекратил производството по него.

Р. Р. твърди, че е налице противоправност в поведението на ответника, защото въпреки, че е получил доброволно плащане на дълга, предприел действия по събирането му по принудителен ред. Тъй като по повод защитата си по изп.дело ищцата реализирала вреди във вид на направени разходи, счита, че ответникът следва

да ги възмезди.

Моли да бъде постановено решение, с което В. С. Ч. бъде осъден да ѝ заплати сумата 200 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди – платено адвокатско възнаграждение за осъществена правна помощ, съдействие и представителство по изп.дело № 145/2023 г. по описа на ЧСИ В.Николов, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 02.03.2023 г., както направените съдебни разноски.

В отговора на исковата молба пълномощникът на ответника счита предявения иск неоснователен, поради липса на предпоставките от фактическия състав на твърдяното непозволено увреждане. Твърди, че с влизането в сила на делбеното решение на РС-Русе на 02.02.2023 г. процесното парично вземане става изискуемо и ликвидно. Съобразно разпоредбата на чл.68, б.“а“ от ЗЗД задължението на ищцата било „носимо“, считано от същата дата. Длъжницата била длъжна да заплати сумата в местожителството на кредитора веднага след влизане в сила на решението. Като носимо, паричното задължение изисква от длъжника да го погаси след възникването му, без да е необходимо каквото и да било действие или съдействие от страна на кредитора, чрез плащане в брой, чрез пощенски запис, чрез внасяне по банкова сметка или в краен случай чрез депозирание на парите в банка по местоизпълнението при спазване на съответните изисквания за валидно плащане. При липса на доброволно и валидно плащане на носимото парично задължение „веднага“, кредиторът е в правото си без да чака да поиска принудително изпълнение с всички произтичащи от това последици за длъжницата.

Нито едно от изложените в исковата молба основания не освобождавало длъжницата по изпълнението от отговорност, включително и за разноските по него. Същата се нуждаела от конкретна правна помощ по изпълнението – чрез обжалване действията на съдебния изпълнител или чрез защита по исков ред. Затова по изп. дело няма как и от кого да се присъждат разноски. Такива не се събират в полза на длъжника, а се присъждат на страните по делата по чл.435 и чл.439 ГПК в зависимост от изхода им. Длъжникът за свое успокоение може да си организира защита от адвокат по изп. дело като правни съвети, консултации и пр., но това си остава за негова сметка.

Моли претенцията на ищцата да бъде отхвърлена като неоснователна, като му се присъдят направените по делото разноски.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства по вътрешно убеждение и съобрази приложимия закон, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не е спорно, че с влязло в сила на 02.02.23 г. решение по гр.д. № 3421/15 г. по описа на РС-Русе ищцата е осъдена да заплати на ответника Ч. сумата от 732,77 лв. – разноски. В полза на ответника е издаден изпълнителен лист на

20.02.2023 г. и въз основа на него, на 23.02.23 г. пълномощникът му – адв.К. Б. образувал изп.дело № 145/23 г. по описа на ЧСИ Васил Николов с район на действие ОС-Русе.

От самото изпълнително производство е видно, че на 01.03.2023 г. на Р. Р., чрез Райко Василев Райчев, е връчена покана за доброволно изпълнение.

На 08.03.2023 г., чрез пълномощника си адв.В. Ф., длъжницата е депозирала искане до ЧСИ Васил Николов да бъде издадено постановление за прекратяване на изпълнителното производство и вдигане на наложената възбрана, тъй като още на 21.02.23 г. е заплатила по банкова сметка на вискателя длъжимата сума от 732,77 лв., за което е приложила и операционна бележка, установяваща извършения банков превод.

Към искането ищцата е приложила пълномощно и договор за правна защита от 02.03.2023 г., установяващи, че за процесуално представителство, защита и съдействие по изп.дело 145/2023 г. на ЧСИ Васил Николов е заплатила адвокатско възнаграждение в размер на 200 лв.

На 08.03.23 г. с Постановление на ЧСИ горното изпълнително производство е прекратено, на основание чл.433, ал.1, т.1 от ГПК.

Анализът на установените фактически положения налага следните правни изводи:

Отговорността по чл.45 от ЗЗД се поражда тогава, когато е налице увреждане, което е резултат от виновно и противоправно действие или бездействие на едно или няколко лица, т.е. при установена причинната връзка между виновното и противоправно поведение и увреждането. Вината се предполага до доказване на противното и това доказване е в тежест на ответника. Останалите елементи от фактическия състав се установяват при всеки конкретен случай и доказването им е в тежест на ищеца, който следва да установи наличие на противоправно действие или бездействие, че то е причинило вреда и причинната връзка между противоправно действие или бездействие на дееца и вредоносния резултат. Причинната връзка не се предполага, тя трябва да бъде доказана.

В случая ищцата претендира заплащане от ответника на разносните, направени от нея в качеството ѝ на длъжник по изпълнителното производство - изп.дело № 145/23 г. по описа на ЧСИ Васил Николов с район на действие ОС-Русе, тъй като не съществува възможност по същото дело съдебният изпълнител да се произнесе по тяхната длъжимост, а само по разносните, направени от вискателя. В този смисъл е разпоредбата на чл. 79 ГПК.

Ангажираните в хода на производството доказателства не установяват наличието на всички кумулативни предпоставки от цитирания състав на непозволеното

увреждане.

Безспорно образуването на изпълнително дело за вземане, което вече е било погасено чрез плащане, е неправомерно действие, което би могло да доведе като своя закономерна последица до настъпването на вреди за вече платилия длъжник. Съгласно практиката ВКС, прекия характер на вредата следва да се опознава чрез вредоносния резултат като типична, нормално настъпваща и необходима последица, адекватно следствие от увреждащото действие. Не такава обаче е връзката между направените от ищцата разноски по горното изп.производство и факта на неговото образуване от вискателя В. Ч. два дни след 21.02.2023 г.

В случая типични, предвидими, нормално настъпващи последици например са: невъзможност длъжникът да се разпорежи със запорирани парични средства или вещи, или пък да отчужди възбранен имот. Заплатеното по изп.дело адвокатско възнаграждение, претендирано като вреда за длъжника, обаче, не е обичайна последица, причинена от неправомерното поведение на вискателя и ответник в настоящото производство. То е резултат преди всичко от решението на длъжника. Ако последното беше оправдано от гледна точка на необходимостта да упълномощи адвокат, с което да предотврати настъпването на неблагоприятни последици за него или невъзможността (неспособността) да осъществи единственото необходимо от него действие по изпълнителното производство – да възрази, че е платил и да представи вносната бележка за това, би могло да се приеме, че разходът за адвокат е претърпяна имуществена вреда. Конкретният случай обаче безспорно не разкрива такава необходимост от специализирана правна помощ и познания. Поначало законодателят регламентира дължимостта на разноски на и от страните в различните производства – съдебни и изпълнителни. Поради това, че не е предвиден специален ред за присъждане на направени от длъжника в изпълнителното производство разноски, следва да се приеме, че те са му дължими само по изключение, когато представляват вреда по смисъла на чл.45 ЗЗД. Не следва да се допуска злоупотреба с това право, като се приеме, че за всяко извънсъдебно действие – изготвяне на молба, възражение, представяне пред съдебния изпълнител на платежен документ и др. се изискват правни познания и ако все пак такива се ползват, то отговорността за заплащането им следва да се възложи на вискателя. След като ищцата е могла да обясни на упълномощения адвокат, че не дължи претендираната от нея сума, защото вече я е платила и да му предостави доказателство за плащането, същото е могла да направи и пред ЧСИ. Единственото действие, което е извършил процесуалният представител на Р. Р., е изготвяне на искане за прекратяване на изп.дело и представянето му пред ЧСИ. Нито адвокатът, нито упълномощителят му, са имали основание да предполагат необходимостта от други действия. Поради това не би могло да се приеме, че претендираната сума се явява някакво минимално възможно адвокатско възнаграждение, съгласно НМРАВ, доколкото в същата са предвидени и адвокатски

хонорари за даване на устен съвет, за изготвяне на молби и др., които са в по-нисък размер от заплатения. Т.е. не би могло да се обоснове причинна връзка между образуването на изпълнителното дело и платеното от ищцата адвокатско възнаграждение. В конкретния случай не би могло да се приеме, че образувайки изпълнителното производство, ответникът като вискател е злоупотребил с права по смисъла на чл. 3 ГПК. Плащането от ищцата е извършено ден след издаването на изпълнителен лист и два дни преди образуване на изпълнителното дело, поради което действително би могло ответникът да не е разбрал за него и относително по-отдалечено от времето, когато е станало изискуемо. Неправомерното инициране на изпълнително дело води до негативни последици за ответника, свързани със заплащане на такси и разноски, които не биха могли да му бъдат възстановени и поради което не би могло да се приеме, че същият „умишлено“ е образувал изпълнителното дело. Недопустимо е обаче това му неправомерно поведение „да се наказва“ с обременяването на вискателя с ненужно платено адвокатско възнаграждение от длъжника.

Посочената от пълномощника на ищцата съдебна практика в обратен смисъл на становището на съда в това производство не е обвързваща и съобразявайки особеностите на конкретния случай, прилагането ѝ би довело до несправедлив краен резултат и би насърчило поведение в разрез с принципа за добросъвестност при упражняване на процесуални права, заложен в чл. 3 ГПК.

По изложените съображения, предявеният осъдителен иск като неоснователен следва да се остави без уважение.

Предвид изхода от главния иск следва да се отхвърли и акцесорната претенция за заплащане на лихва за забава.

На основание чл. 78, ал.3 ГПК в тежест на ищцата следва да се възложат направените от ответника разноски по делото в размер на 400 лв. - заплатено адвокатско възнаграждение.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Р. Р. Р. , с ЕГН *****, срещу В. С. Ч., с ЕГН *****, иск за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди – 200 лв. платено адвокатско възнаграждение за осъществена правна помощ, съдействие и представителство по изп.дело № 145/2023 г. по описа на ЧСИ В.Николов, със законната лихва от 02.03.2023 г., като неоснователен.

ОСЪЖДА Р. Р. Р. , с ЕГН *****, със съдебен адрес гр. Русе, ул.“К.С.“ №12, офис №7, чрез адв.Веселин Ф., да заплати на В. С. Ч., с ЕГН *****, гр.Русе, **400 лв.** деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд-Русе в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____